

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **N. D. Ch.** alias **N. V. T.**, zastoupený JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-123/ZA-ZA04-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 1. 2015, č. j. 32 Az 18/2014 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Dagmar Kláskové **se určuje** částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové. V ní namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (nezjištění stavu věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti). Dále uváděl, že žalovaný dostatečně nezohlednil fakt, že žalobce opustil Vietnam z důvodu nesouhlasu s tamní politickou situací. Žalovaný rovněž neshromáždil dostatek aktuálních informací o zemi původu žalobce a nepřihlédl k jeho vážnému zdravotnímu stavu.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 16. 1. 2015, č. j. 32 Az 18/2014 – 63, zamítl. Poukázal zejména na skutečnost, že žalobce nebyl ve své vlasti ani v zahraničí jakkoliv politicky aktivní. Netvrdil ani, že by na něj byl ze strany státních orgánů vyvíjen jakýkoliv nátlak. Správní orgán proto nepochybil svým závěrem, že žalobci nelze udělit mezinárodní

ochranu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv (§ 12 zákona o azylu), o níž žádal. Zákonným shledal soud rovněž neudělení ochrany dle § 13 a § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a, resp. § 14b zákona o azylu. Přitom upozornil na povahu humanitárního azylu, na který není právní nárok a jeho případné udělení podléhá správnímu uvážení. Žalobcův zdravotní stav ani jeho vazby na území České republiky neshledal soud natolik závažnými, aby jimi mohlo být odůvodněno udělení některého z typů mezinárodní ochrany. Soud v rámci odůvodnění rovněž zrekapituloval dosavadní průběh žalobcova pobytu v České republice. Žalobce zde měl od roku 2009 povolený pobyt za účelem sloučení rodiny. Ten byl dne 8. 2. 2010 zrušen v důsledku jeho trestné činnosti, za níž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. O mezinárodní ochranu požádal po svém propuštění z vězení v únoru 2014. Jde v pořadí již o jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu, kterou v České republice podal. Dle krajského soudu je tato žádost podána účelově, a to z důvodu legalizace pobytu.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a ve vadách řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech.

[5] Krajský soud si dle stěžovatele neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, zejm. neshromáždil dostatek aktuálních informací o zemi původu žalobce. Dále soud nezohlednil fakt, že žalobce opustil zemi pro svůj nesouhlas s politickým zřízením ve Vietnamu a nezabýval se dostatečně námitkami ohledně jeho zdravotního stavu. K tomu uvedl, že trpí Parkinsonovou chorobou, což je závažné neurologické onemocnění. Nemůžou obstát závěry, že by mělo stejný průběh jak v České republice, tak i ve Vietnamu a že se stěžovatel v době vydání rozhodnutí ani neléčil, pouze docházel na akupunkturu. Žalovaný si měl za účelem posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu obstarat objektivní informace o zdravotním stavu žalobce a jeho prognóze.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého podrobného rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu a navrhl, aby soud kasační stížnost odmítl, případně zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení, nedostatek relevantních podkladů pro rozhodování a nesprávné posouzení otázky možného udělení humanitárního azylu.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzením, že krajský soud neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, zejm. informace o aktuálním zdravotním stavu stěžovatele a také o situaci v zemi jeho původu. Nejvyšší správní soud se k používání informací o zemi původu vyjádřil např. ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 22/2010 – 74, v tom smyslu, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. Kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“. V projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že zdroje a informace, z nichž ministerstvo vycházelo, splňují všechny výše uvedené požadavky. Žalovaný rozhodnul o neudělení mezinárodní ochrany dne 7. 5. 2014, v tomto rozhodnutí vycházel z Informace z informačního systému Policie ČR (CIS), z Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. 8. 2013, ze Zprávy Human Rights Watch z roku 2013 ze dne 8. 3. 2013, ze Zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 ze dne 2. 4. 2013 a z aktuální informace databanky ČTK: „Země světa, Vietnam“. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí seznámil, nevzněl proti nim žádné námitky ani nenavrhoval jejich doplnění. Nejvyšší správní soud tak neshledává žádné důvody, které by mohly vést k pochybnostem o aktuálnosti podkladů, z nichž ministerstvo při svém rozhodování vycházelo. Navíc zde není ani důvod pochybovat o jejich objektivitě a relevanci.

[11] V souvislosti se zdravotním stavem stěžovatele žalovaný konstatoval, že se stěžovatel pravidelně neléčí, podstupuje pouze alternativní léčbu akupunkturou, která je dle jeho vlastního tvrzení dostupná i ve Vietnamu. Pokud by u stěžovatele po jeho návratu do vlasti potřeba další léčby nastala, je možno ji realizovat zde. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil, přitom s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. v souvislosti s § 75 odst. 1 s. ř. s. odmítnul provést důkaz znaleckým posudkem o zdravotním stavu stěžovatele s odůvodněním, že soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který existoval v době jeho vydání. Takový postup je v souladu se zákonem i soudní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 – 28). Samotný zdravotní stav stěžovatele byl správním orgánem i krajským soudem důkladně posouzen. Závěry učiněné o něm ve vztahu k případnému udělení některé z forem mezinárodní ochrany, resp. k případnému vycestování stěžovatele do země původu, jsou dle Nejvyššího správního soudu správné.

[12] K další žalobcově námitce, dle níž krajský soud dostatečně nezohlednil fakt, že stěžovatel žádá o udělení mezinárodní ochrany z politických důvodů, Nejvyšší správní

soud uvádí, že jak správní orgán, tak i krajský soud se touto otázkou podrobně zabývaly. Stěžovatel byl dle svého tvrzení ve vlasti vyzván, ať se každý měsíc dostaví na policejní stanici. Tam mu poté měly být kladeny otázky ohledně jeho pobytu v zahraničí. Krajský soud i správní orgán shodně dospěly k závěru, že takový postup vietnamských státních orgánů svou povahou a intenzitou nenaplnuje pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V této souvislosti poukázal krajský soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004, z něhož vyplývá, že správní orgán se azylově relevantními důvody zabývá v rozsahu žadatelovy povinnosti tvrzení. Není úkolem správního orgánu domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné. Zároveň krajský soud i správní orgán poukázaly na skutečnost, že stěžovatel nebyl ve své vlasti nikdy politicky organizován či jakkoliv aktivní, ani v zahraničí se nijak politicky neangažoval. Tyto závěry pokládá Nejvyšší správní soud za správné a plně se s nimi ztotožňuje.

[13] K otázce udělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 Azs 7/2013 - 20, či ze dne 28. 4. 2014, č. j. 5 Azs 19/2013 - 45, ve kterých zdůraznil, že posouzení této otázky spadá do správního uvážení žalovaného a je přezkoumatelné toliko z pohledu dodržení procesního postupu a případného porušení zákazu libovůle. Nutno podotknout, že správnímu uvážení o (ne)udělení humanitárního azylu předchází vymezení neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ ze strany správního orgánu. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou přitom v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27). Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatele, že se žalovaný dopustil pochybení při rozhodování o udělení humanitárního azylu (ať už při vymezení pojmu *případ hodný zvláštního zřetele* a jeho aplikaci na stěžovatelův případ, nebo při svém následném správním uvážení). Žalovaný naopak dostatečně zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a velmi podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany včetně humanitárního azylu nesplňuje.

[14] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[16] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, č. j. 32 Az 18/2014 - 17, byla stěžovateli ustanovena advokátka JUDr. Dagmar Klásková.

V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupkyně ustanovená v řízení před krajským soudem, je-li jí advokátka, zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží mimosmluvní odměna za dva úkony právní služby (tj. podání kasační stížnosti a porada s klientem) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud jí proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 6.200 Kč za dva úkony právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni náleží 6.800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu